

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Jaroslavou Křivánkovou ve věci

žalobce: N. G. Q., nar. x. xx. xxxx, bytem P.
právně zastoupen Mgr. Petrem Václavkem, advokátem, č. ev.
ČAK 12373, se sídlem v Praze 1, Opletalova 25, adresa pro
doručování: AK Čechovský a Václavek, s.r.o., Opletalova 25, 110
00 Praha 1

proti
žalovanému: Ministerstvo vnitra ČR, odbor azylové a migrační politiky, se
sídlím Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7

o žalobě ze dne 13. 7. 2021 proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 6. 2021, č. j. OAM-956/ZA-ZA11-HA13-2018,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá nárok na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Napadené rozhodnutí

1. Napadeným rozhodnutím bylo rozhodnuto dle § 12, § 13 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb. o azylu, ve znění pozdějších předpisů, že se azyl neuděluje a doplňkovou ochranu pro existenci důvodů podle § 15a zákona o azylu nelze udělit. Dne 10. 11. 2018 podal žalobce žádost o udělení mezinárodní ochrany v České republice. Žalobce namítal, že v ČR chce zůstat, neboť zde má rodinu, oproti tomu ve vlasti již žádné přímé příbuzné ani žádné zázemí nemá a v případě návratu do země původu se obává svého pronásledování, případně i trestu smrti, neboť v ČR byl odsouzen za spáchání drogových trestných činů, v souvislosti s touto trestnou činností mu hrozí mučení či kruté a nelidské zacházení,

případně trest smrti a nelze vyloučit případné nerespektování zásady „*ne bis in idem*“ ze strany domácích orgánů, kdy za drogové trestné činy ve Vietnamu pachatelům hrozí nepřiměřené tresty. Kromě toho je sympatizantem svědků J., kteří jsou v jeho vlasti zakázáni a pronásledováni. Navrhl doplnění správního spisu o aktuální zprávy k trestání osob, jež se dopustily drogové trestné činnosti, zprávy o úrovni náboženské tolerance v zemi se zaměřením na Svědky J., případně aby byl opětovně podrobně vyslechnut. K námitce žalobce žalovaný některé podklady, jež byly opatřeny v rámci prvního a druhého seznámení s podklady rozhodnutí, s ohledem na jejich neaktuálnost a s ohledem na opatření aktuálnějších zpráv o situaci ve Vietnamu, nevyužil. Žalovaný dospěl k závěru, že žalobce neuvedl v průběhu řízení žádné skutečnosti, na základě nichž by bylo možno učinit závěr, že vyvíjel ve své vlasti činnost směřující k uplatňování politických práv a svobod ve smyslu § 12a zákona o azylu, za kterou by byl azylově relevantním způsobem pronásledován. Žalobce není členem žádné politické strany ani skupiny a nikdy nebyl politicky aktivní, neuvedl, že by měl jakékoliv potíže s vietnamskými státními orgány či bezpečnostními složkami, nesdělil žádnou skutečnost, jež by svědčila o tom, že by ve Vietnamu jakýmkoliv způsobem uplatňoval svá politická práva či svobody a co by vedlo k závěru, že by byl v té souvislosti vystaven jakémukoliv jednání podřaditelnému pojmu pronásledování a z jeho výpovědi ani nevyplývá, že by nějakou formu pronásledování v této souvislosti v případě návratu do vlasti předpokládal. Žalovaný konstatoval, že žalobce o mezinárodní ochranu požádal z důvodu legalizace svého pobytu v ČR v době, kdy mu reálně hrozilo vycestování z území ČR, když zde pobýval na základě povolení k trvalému pobytu, který mu byl končen z důvodu páčání trestné činnosti. Žalobce je však za své činy odpovědný a měl by proto být připraven za své jednání nést i následky. K tvrzení žalobce, že má na území ČR rodiče a bratra bylo zjištěno, že v evidenci CIS nefigurují žádní rodinní příslušníci žalobce, kromě toho rodinné vazby v ČR nejsou důvodem pro udělení azylu dle ustanovení § 12 písm. b) zákona o azylu.

2. K žalobcem tvrzené obavě ze svého pronásledování a možnost dvojího trestního stíhání či odsouzení (ve Vietnamu a v ČR) v souvislosti s tím že byl v ČR odsouzen za spáchání drogových trestních činů, žalovaný odkázal na informaci MZV ČR, č. j. 117985-6/2020-LPTP ze dne 21. 8. 2020 k č. j. MV-104439-1/OAM-2020, z níž vyplývá, že občan Vietnamu může být v zemi trestně stíhán i pro trestný čin, který spáchal v zahraničí, avšak trestní zákoník výslovně neuvádí případ, kdy by pro trestný čin, který spáchal občan Vietnamu v zahraničí, byl již v této třetí zemi odsouzen. Právní zásada „*ne bis in idem*“ není zakotvena v ustanoveních místního trestního zákoníku, ale přímo ve vietnamské Ústavě a dosud nebyl zaregistrován případ porušení této zásady ve vztahu k rozsudkům z jiných zemí. Nelze však vyloučit, že v případě zásadního nepoměru mezi možnou trestní sazbou ve Vietnamu a nižším trestem uloženým v zahraničí bude místní prokuratura požadovat dodatečný trest ve Vietnamu. V případě žalobce, jenž byl v ČR odsouzen za trestnou činnost drogového charakteru, se nedá hovořit o porušení principu „*non refoulement*“. Trest odnětí svobody vykonaný v zahraničí se do místní obdoby výpisu z rejstříku trestů nezapisuje a na dotýčnou osobu je pohlíženo jako na bezúhonnou a v praxi odsouzení a výkon trestu odnětí svobody v zahraničí prakticky nikoho ve Vietnamu nezajímá, ve Vietnamu platí zákaz dvojího trestu za stejný čin, přičemž s osobami odsouzenými v zahraničí za závažné trestné činy, které si odpykaly své tresty a vrátily se do Vietnamu, nemůže být ve Vietnamu zahájen další soudní proces kvůli stejným trestným činům. S ohledem na to, že si žalobce již převážnou část uloženého trestu odpykal v ČR, nemůže být z hlediska trestní odpovědnosti zkoumán i ve Vietnamu a

žalovaný proto považuje žalobcovy obavy z pronásledování případně i trestu smrti z důvodu jeho drogové minulosti v ČR za zcela neopodstatněné.

3. Vzhledem k tomu, že žalobce v průběhu doplňujícího pohovoru svými vyjádřeními zcela dostatečně prokázal znalost základních reálií víry Svědků J., neměl žalovaný žádné pochybnosti o jeho náboženském přesvědčení, nicméně pokud se týká jím vyjádřených obav z pronásledování, žalovaný odkázal na informaci žalovaného č. j. 132846-7/2021-LPTP ze dne 7. 1. 2021, k č. j. MV-177975-1/OAM.2020 Postavení Svědků J., z níž vyplývá, že svědci J. dosud nejsou registrovanou náboženskou organizací, v zemi však nejsou zakázáni a vietnamské úřady je tolerují, nejsou známy případy jejich pronásledování či šikanování, velmi však záleží na místních úřadech, jelikož je snadné označit kohokoliv ve Vietnamu s odlišným názorem za hrozbu pro politickou stabilitu, pořádek a zneužívání „demokratických svobod“, nicméně místní úřady nikdy nebudou jako důvod pronásledování či šikanování uvádět náboženské důvody a pokud byli příznivci Svědků J. někdy za něco trestáni, nebylo to za jejich náboženské aktivity. Zastupitelské úřady neevidují žádné případy trestněprávního poškození jednotlivců či skupin z náboženských důvodů. Žalovaný konstatoval, že zatímco z vietnamského zákona o vyznání a náboženství mimo jiné vyplývá, že každý má právo projevovat a praktikovat své vyznání či náboženství, zpráva Radia svobodná Evropa/Radia svoboda, na rozdíl od velmi podrobné informace MZV ČR pouze obecně a bez jakýchkoliv dalších doprovodných informací řadí Vietnam mezi země, ve kterých jsou aktivity Svědků J. zakázány, přičemž zpráva čerpá ze zprávy o situaci Svědků J. v roce 2017, přičemž v témže roce proběhlo setkání provinčního Výboru s členy svědků J. v provincii Ca Mau. S ohledem na tyto skutečnosti považuje žalovaný žalobcovy obavy z jeho pronásledování z důvodu jeho náboženského přesvědčení za zcela neopodstatněné. Žalovaný nepovažoval návrh žalobce na doplnění správního spisu o materiály zabývající se úrovní náboženské tolerance ve Vietnamu se zaměřením na Svědky Jehovovy za potřebný, neboť jím aktuálně opatřené podklady jsou zcela dostačující.
4. K námitce žalobce, že ve vlasti nemá žádné zázemí, žalovaný uvedl, že ekonomické potíže v zemi původu nečiní z dané osoby uprchlíka ve smyslu Úmluvy o právním postavení uprchlíků z roku 1951 a není ani důvodem pro udělení azylu, byť by životní podmínky v dané zemi byly sebevíc tíživé, ledaže by ekonomická situace a opatření mající nepříznivý dopad na životní úroveň příslušné osoby byla skrytě namířena proti určité národní, rasové nebo politické skupině, avšak žádné takové okolnosti však v případě žalobce zjištěny nebyly. V případě žalobce tak žalovaný neshledal při návratu do vlasti odůvodněný strach z pronásledování z důvodů ve smyslu ustanovení § 12 písm. a) b) zákona o azylu a azyl mu neudělil.
5. K otázce udělení azylu podle ustanovení § 13 odst. 1 zákona o azylu za účelem sloučení rodiny, žalovaný konstatoval, že z provedených důkazů nevyplývá, že by byl v ČR udělen azyl některému z rodinných příslušníků žalobce a tento nesplňuje důvody pro udělení azylu podle tohoto zákonného ustanovení.
6. K možnosti udělení humanitárního azylu žalovaný uvedl, že žalobce je dospělou, plně právně způsobilou, zdravou a práceschopnou osobou, v ČR má rodiče a bratra, avšak to nelze považovat za důvod pro udělení azylu z humanitárních důvodů, jenž je udělován pouze za výjimečných okolností v případech, kdy nebyl shledán důvod pro udělení azylu dle § 12 a kdy by bylo zcela nehumánní azyl neudělit. Životní situaci žalobce nelze považovat za nikterak mimořádnou a jeho případ není případem zvláštního zřetele

hodným, jak to vyžaduje § 14 zákona o azylu. Ani pozbytí pobytového povolení, navíc v důsledku trestné činnosti žalobce, nelze hodnotit jinak než jako irelevantní.

7. Při posouzení žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany žalobce ve vztahu k existenci důvodů pro udělení doplňkové ochrany se žalovaný zabýval ustanovením § 15a odst. 1 písm. b) zákona o azylu posoudil konkrétní okolnosti odsouzení žalobce, který byl v ČR pravomocně odsouzen rozsudkem KS v Plzni č. j. 34 T 1/2014-13485 ve spojení s usnesením VS v Praze č. j. 12 To 96/2016-14024 za spáchání účastenství ve formě pomoci podle § 24 odst. 1 písm. c) trestního zákoníku na pokusu zvláště závažného zločinu nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a jedy podle § 21 odst. 1 trestního zákoníku, § 283 odst. 1, odst. 2 písm. c) trestního zákoníku, tři skutků účastenství ve formě pomoci podle § 24 odst. 1 písm. c) trestního zákoníku na přečinu nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy podle § 283 odst. 1 trestního zákoníku a přečiny výroby a držení předmětu k nedovolené výrobě omamné a psychotropní látky a jedu podle § 286 odst. 1 trestního zákoníku. Trestný čin nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a jedy je definován jako úmyslný a za jeho spáchání je v případě žadatele, že jej spáchal ve značném rozsahu, stanoven trest odnětí svobody s trestní sazbou v rozmezí 2 až 10 let. Podle ustanovení § 14 odst. 3 trestního zákoníku se tedy jedná o zvláště závažný zločin a lze tak konstatovat, že zločin, který žadatel spáchal je obecně považován za vážný. Z rozsudku Krajského soudu v Plzni současně vyplývá, že jmenovaný byl při páčání trestné činnosti velmi aktivní, neboť na základě jeho pokynů další spoluobžalovaný zprostředkoval jednání pěstitelů konopí s majiteli objektů, ve kterých bylo konopí pěstováno, při jednáních byly mezi uvedenými osobami uzavírány nájemní smlouvy k objektům, přičemž žalobce zde vystupoval jako tlumočník. Na základě jeho pokynů spoluobžalovaný zajistil kompletní vybudování a provoz pěstíren a pěstování konopí. Závažnost činů spáchaných žalobcem byla dána a zvyšována významem dotčených chráněných zájmů, zaviněním ve formě přímého úmyslu a rozsahem a způsobem pomoci poskytované osobám páchajícím trestné činy podle § 283 trestního zákoníku, přičemž žalobce si takto počínal ve vztahu ke čtyřem nelegálním indoor pěstírnám konopí, přičemž jím konkrétně poskytnutá pomoc měla pro pachatele uvedených trestných činů značný význam. Soud uložil žalobci trest odnětí svobody v trvání šesti let a šesti měsíců. Dle závěru žalovaného se jedná o zločin nesporně „vážný“ ve smyslu zákona o azylu. Odkázal na úmluvy OSN vztahující se k omamným, psychotropním látkám a nedovolenému obchodu s nimi s tím, že dle názoru OSN se žalobce svým jednáním dopustil extrémně nebezpečného kriminálního jednání se závažnými společenskými a hospodářskými důsledky a negativními dopady na zdraví a životy dotčených osob a spáchal jej ve značném rozsahu v úmyslu opatřit si tímto způsobem materiální prospěch bez ohledu na závažné negativní dopady trestné činnosti, na níž se aktivně podílel.

II.

Žaloba

8. Žalobce odůvodnil včas podanou žalobu tím, že namítá zcela nedostatečné posouzení jednotlivých důvodů pro udělení azylu a doplňkové ochrany, žalovaný nedostatečně zjistil skutkový stav věci, resp. zjištěný skutkový stav vykládá naprosto nesprávně a v rozporu se skutečností a dochází tak ke zcela nesprávným závěrům, v důsledku čehož dochází nesprávně k tomu, že nejsou splněny podmínky pro přiznání některé z forem mezinárodní ochrany, což se nejostřeji projevuje především ve vztahu k (ne)udělení doplňkové ochrany. Žalobce zcela jednoznačně tvrdil komplikace v zemi původu spojené s jeho vírou jako

Svědék J. a zejména s jejím praktikováním na území Vietnamu, avšak žalovaný tuto skutečnost okázale přehlíží s argumentací, že žádost byla podána opožděně, avšak žalobce pochopitelně ochrany dříve nežádal, když na území mohl setrvávat nerušeně skrze své pobytové oprávnění. Žalovaný se blíže nezabýval otázkou naplnění důvodů pro přiznání azylu podle § 12 zákona o azylu, avšak napadené rozhodnutí je v tomto ohledu nepřezkoumatelné zejména s ohledem na to, že existence náboženských důvodů jeho pronásledování byla jednoznačně tvrzena. Poukázal na to, že ze zprávy Ministerstva zahraničních věcí ze dne 7. 1. 2021 vyplývá, že sice nejsou evidovány případy pronásledování či šikanování Svědků J., avšak nelze s naprostou jistotou tvrdit, že k němu nedochází. Naopak ve zprávě Vietnam-zpráva Radia svobodná Evropa ze dne 7. 2. 2019 jsou uvedeny země, v nichž jsou aktivity Svědků J. zakázány a mezi tyto státy patří i Vietnam.

9. Žalobce poukázal na to, že v rámci správního řízení tvrdil, že důvodem podání žádosti o mezinárodní ochranu je také obava z mučení nebo krutého a nelidského zacházení, případně dokonce i trest smrti v zemi původu v souvislosti s jeho drogovou trestnou činností, neboť trestní zákoník ve Vietnamu umožňuje státním orgánům trestně stíhat i trestné činy spáchané v zahraničí, přičemž za drogové trestné činy ve Vietnamu hrozí pachatelům odsouzení k trestu smrti, případně k dlouholetému žaláři a může tak nastat situace, kdy zásadní nepoměr mezi možnou trestní sazbou ve Vietnamu a nižším trestem uloženým v zahraničí bude místní prokuraturou považován za nedostatečný a bude proti němu zahájeno znovu trestní stíhání, v jehož důsledku by mohl být znovu odsouzen. Poukázal na nízkou úroveň podmínek ve vietnamských věznicích, jež zakládají důvodné obavy z porušování čl. 3 Evropské úmluvy o lidských právech. Za situace, kdy žalobce ještě nevykonal řádně svůj trest, neboť byl podmíněně propuštěn z výkonu trestu odnětí svobody a byla stanovena zkušební doba do 11. 10. 2023, je jeho obava o možném opětovném zahájení trestního řízení v případě jeho návratu do Vietnamu zcela odůvodněná.
10. Žalovaný dále dle žalobce pochybil, jestliže mu neudělil humanitární azyl podle § 14 zákona o azylu. Poukázal na to, že v ČR pobývá už od roku 1994, kdy mu bylo 9, tedy život ve Vietnamu už vůbec nezná, nemá v něm v podstatě žádné vazby včetně příbuzenských, zatímco v ČR má široký okruh přátel, svoje rodiče a bratra.
11. Ve vztahu k udělení doplňkové ochrany se domnívá, že v řízení před žalovaným vyšlo dostatečně najevo, že je dána reálná hrozba vážné újmy v případě nuceného vycestování, a to především z důvodu, že ze strany státních orgánů nedojde k jeho ochraně před násilným potlačováním jeho náboženských projevů, ale dokonce možná samy státní orgány budou žalobce za jeho projevy postihovat. Nadto z důvodu jeho trestní minulosti v souvislosti s drogovou činností mu hrozí mučení nebo kruté a nelidské zacházení, případně dokonce i trest smrti v případě návratu do země jeho původu.
12. Žalovaný provedl zcela nesprávnou a nepřezkoumatelnou úvahu při aplikaci § 15a odst. 1 písm. b) zákona o azylu, když trestný čin spáchaný žalobcem podřadil pod „vážný zločin“ uvedený v daném ustanovení, ačkoli čin, za který byl žalobce odsouzen, není stejné závažnosti jako činy spadající do kategorie písmen a), c) či d). Žalovaný svévolně řadil trestný čin svým subjektivním hodnocením jako vážný, nepoměroval individuální trestný čin, jehož se žalobce dopustil, ale přistoupil k němu formálně a kategoricky jako

k jakémukoli jinému drogovému deliktu v rozporu s § 3 správního řádu. V té souvislosti odkázal na rozhodnutí NSS ze dne 1. 2. 2017 č. j. 6 Azs 309/2016-28, v němž je mj. uvedeno, že *“ Za vážné zločiny jsou obecně považovány zločiny proti životu, fyzické integritě nebo svobodě člověka “*. Uvedl, že se dopustil trestného činu pouze ve formě pomoci, kdy spoluobžalovaným pomáhal zejména s tlumočením do českého jazyka a přímo se **neúčastnil výroby** či nakládání s omamnými látkami. Do spáchání uvedeného trestného činu vedl řádný život, plně se integroval do české společnosti. Žalovaný neosvědčil subsumaci konkrétního činu žalobce pod pojem „závažný zločin“ a absolutně rezignoval na individuální posouzení konkrétního skutku, za nějž byl žalobce souzen. Z uvedených důvodů považuje žalobce napadené rozhodnutí za nezákonné a nepřezkoumatelné a navrhl, aby bylo zrušeno a věc vrácena žalovanému k dalšímu řízení.

III.

Vyjádření žalované k žalobě

13. Ve vyjádření žalovaný navrhl, aby byla žaloba zamítnuta s odůvodněním, že v průběhu správního řízení nebylo zjištěno, že by žalobce splňoval podmínky pro udělení azylu podle ust. § 12 písm. a), b) zákona o azylu. Žalobce nebyl v zemi původu pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nemá žádné politické přesvědčení, není členem žádné politické strany, hnutí či organizace, politicky se neangažoval, Vietnam navštívil naposledy na přelomu let 2011/2012. Doplnkovou ochranu nebylo možno udělit s ohledem na § 15a odst. 1 písm. b) zákona o azylu za situace, kdy byl odsouzen rozsudkem Krajského soudu v Plzni dne 25. 1. 2016 mj. z důvodu účastenství ve formě pomoci k pokusu zvláště závažného zločinu nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v trvání 6 let a 6 měsíců. Trvá na tom, že žalobce podal žádost o udělení mezinárodní ochrany účelově z důvodu legalizace pobytu na území ČR, neboť v důsledku své rozsáhlé a závažné trestné činnosti pozbyl pobytového oprávnění a reálně mu hrozilo vycestování z území ČR. Do ČR přitom přicestoval již v roce 1994, avšak žádost o udělení mezinárodní ochrany podal až v roce 2018, avšak smyslem azylové procedury není legalizace pobytu cizince na území. Pokud se jedná o namítané další odsouzení v zemi původu za trestnou činnost spáchanou v ČR, z aktuálních zpráv o zemi původu vyplývá, že k tomuto ve Vietnamu nedochází, nadto vykonaný trest v zahraničí se do obdoby vietnamského rejstříku trestů ani nezapisuje a místní úřady o odsouzení v jiné zemi nemají v podstatě žádný zájem a na takovou osobu je pohlíženo jako na bezúhonnou. Z aktuálních zpráv je rovněž zřejmé, že osobám, jež v zahraničí vykonaly pouze část trestu, tak jako žalobce, další postih nehrozí. K postavení církve Svědkové J. uvedl, že v zemi původu žalobce tato církev zakázána není a ačkoli není dosud oficiálně registrována, úřady věřící tolerují a tito v této souvislosti za své jejich náboženské aktivity postihováni nebývají. S ohledem na to, že na území VSR není v oblasti dodržování lidských práv a základních svobod vše na požadované úrovni, byla žádost žalobce posouzena individuálně stejně tak jako možnost udělení humanitárního azylu včetně jeho současného zdravotního stavu a rodinných vazeb, žádné mimořádné okolnosti žalobce neuváděl a tyto ani nebyly zjištěny. K existujícím rodinným vazbám na území ČR žalovaný uvedl, že tyto samy o sobě ještě neznamenají důvod pro udělení humanitárního azylu, kromě toho lustrací v evidenci CIS žalovaný zjistil, že žádní žalobcovi rodinní příslušníci zde nejsou uvedeni. K otázce zásahu do soukromého života v důsledku neudělení mezinárodní ochrany odkázal na četnou judikaturu NSS, v níž soud dospěl k závěru, že mezinárodní závazky neukládají státu všeobecnou povinnost respektovat volbu osob ohledně země jejich společného pobytu,

nebo snad napomáhat rozvíjení vztahů mezi nimi a to, zda dojde k zásahu do soukromého a rodinného života žalobce, je řešeno zejména v řízení o správním vyhoštění dle zákona o pobytu cizinců, a nikoli v řízení o žádosti o udělení mezinárodní ochrany v režimu zákona o azylu. Žalovaný nesouhlasil s tím, že by napadené rozhodnutí bylo nepřezkoumatelné a navrhl, aby byla žaloba zamítnuta.

IV.

Správní spis

14. Ze zasláního správního spisu vedeného žalovaným ohledně žalobce vyplývá, že skutečnosti uvedené v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí ze dne 8. 6. 2021 i vyjádření žalovaného ze dne 27. 7. 2021 odpovídají obsahu spisu. Podle protokolu o předání rozhodnutí, bylo napadené rozhodnutí ze dne 8. 6. 2021 žalobci předáno dne 30. 6. 2021.

V.

Posouzení věci soudem

15. Řízení v projednávané věci je upraveno zákonem č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen s. ř. s.).
16. Soud přezkoumal napadené výroky rozhodnutí správního orgánu v mezích žalobních bodů, přičemž se v souladu s čl. 46 odst. 3 směrnice č. 2013/32/EU, o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany zabýval i novými skutečnostmi odpovídajícími stavu v okamžiku svého rozhodování.
17. S ohledem na to, že žalobce trval na nařízení ústního jednání, soud je nařídil, přičemž zástupce žalobce odkázal v plném rozsahu na písemné vyhotovení žaloby a navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení a aby byla žalobci přiznána náhrada nákladů řízení. Zástupce žalovaného sdělil, že z jejich strany nedošlo ke změně názoru vyjádřeného v rozhodnutí a vyjádření k žalobě a navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl s tím, že nepožaduje náhradu nákladů řízení.

VI.

Rozhodnutí soudu

18. Žaloba není důvodná.
19. Soud posoudil napadené rozhodnutí a dospěl k závěru, že jde o rozhodnutí přezkoumatelné, je z něj zřejmé, jak žalovaný rozhodl a proč tak učinil. Soud se se závěry žalovaného plně ztotožňuje.
20. Žalobce brojil proti rozhodnutí, jímž žalovaný posoudil jeho žádost o udělení mezinárodní ochrany a rozhodl, že se azyl neuděluje a doplňkovou ochranu pro existenci důvodů podle § 15a zákona o azylu nelze udělit.
21. Soud vyšel z právní úpravy § 4 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen s.ř.s.), dle něhož soudy ve správním soudnictví rozhodují o žalobách proti rozhodnutím vydaným v oblasti veřejné správy orgánem moci výkonné, orgánem územního samosprávného celku, jakož i fyzickou nebo právnickou osobou nebo jiným orgánem, pokud jim bylo svěřeno rozhodování o právech a povinnostech fyzických a právnických osob v oblasti veřejné správy (dále jen správní orgán). Dle § 78 odst. 7 s.ř.s.

soud zamítne žalobu, není-li důvodná. Při přezkoumání napadeného rozhodnutí je soud povinen přezkoumat napadený výrok v mezích žalobních bodů uvedených v žalobě (§ 75 odst. 2 věta první s.ř.s.).

22. Dle § 12 zákona o azylu „Azyl se cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod nebo b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě, že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.“
23. Dle § 13 odst. 1 zákona o azylu „Rodinnému příslušníkovi azylanta, jemuž byl udělen azyl podle § 12 nebo § 14, se v případě hodném zvláštního zřetele udělí azyl za účelem sloučení rodiny, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12.“
24. Dle § 14 zákona o azylu „Jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu.“
25. Dle § 14a zákona o azylu „Doplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště. Za vážnou újmu se podle tohoto zákona považuje a) uložení nebo vykonání trestu smrti b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu c) vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu nebo d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.“
26. Dle § 15a odst. 1 písm. b) a c) zákona o azylu „Doplňkovou ochranu nelze udělit, je-li důvodné podezření, že cizinec, který podal žádost o udělení mezinárodní ochrany, se dopustil trestného činu proti míru, válečného trestného činu nebo trestného činu proti lidskosti ve smyslu mezinárodních dokumentů obsahujících ustanovení o těchto trestných činech či se dopustil činů, jež jsou v rozporu se zásadami a cíli Organizace spojených národů.“
27. V posuzované věci se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného, jímž bylo rozhodnuto o neudělení azylu s tím, že doplňkovou ochranu pro existenci důvodů podle § 15a zákona o azylu nelze udělit z výše uvedených důvodů. Soud se proto s ohledem na charakter napadeného rozhodnutí zabýval otázkou, zda jsou v případě žalobce splněny podmínky pro udělení azylu či doplňkové ochrany.
28. Soud se zabýval otázkou, zda existují důvody svědčící pro udělení azylu či doplňkové ochrany žalobci a zda je v té souvislosti závěr učiněný žalovaným v napadeném rozhodnutí správný. Soud dospěl k závěru, že žalovaný se potřebným způsobem a v dostačujícím rozsahu zabýval situací v zemi původu žalobce, jeho osobní situací a zjistil všechny okolnosti potřebné pro rozhodnutí a své rozhodnutí řádně odůvodnil.
29. Jak vyplývá ze správního spisu, žalobce žije v ČR se svými rodiči od roku 1994, rozsudkem Krajského soudu v Plzni č. j. 34 T 1/2014-13485 ze dne 25. 1. 2016 ve spojení s rozsudkem Vrchního soudu v Praze č. j. 12 To 96/2016-14024 ze dne 20. 12. 2016 byl odsouzen pro

drogovou trestnou činností spočívající v pomoci a účastenství na přečinu nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy podle § 283 odst. 1 trestního zákoníku a přečin výroby a držení předmětu k nedovolené výrobě omamné a psychotropní látky a jedu podle § 286 odst. 1 trestního zákoníku k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v trvání 6 let a 6 měsíců, dne 12. 7. 2017 byl zrušen jeho trvalý pobyt na území ČR, dne 10. 11. 2018 byl podmíněně propuštěn z výkonu trestu odnětí svobody a žádost o mezinárodní ochranu podal dne 10. 11. 2018. Žádost odůvodnil tím, že byl v ČR odsouzen za drogové trestné činy, krátce před podáním žádosti byl podmíněně propuštěn a bojí se návratu do Vietnamu s ohledem na charakter trestného činu, jehož se dopustil a s ohledem na to, že drogové trestné činy jsou ve Vietnamu trestány i trestem smrti. Dále poukázal na to, že ve Vietnamu nikoho nemá, zatímco v ČR žijí jeho rodiče a bratr, dále zmínil své náboženské přesvědčení, když má za to, že pozice J. není ve Vietnamu dobrá.

30. K námitce **nedostatečně zjištěného skutkového stavu** zdejší soud uvádí, že dle jeho názoru se žalovaný danou situací zabýval dostatečně, s žalobcem byl v rámci azylového řízení opakovaně proveden pohovor, dále žalovaný vycházel z informací, které shromáždil v průběhu správního řízení ohledně politické a bezpečnostní situace, stavu dodržování lidských práv ve Vietnamu, možnosti dvojího trestního stíhání /odsouzení (ve Vietnamu a v ČR) trestů za výrobu a distribuci drog a aktuálních informací týkajících se Svědků J.. Soud má tak za to, že žalovaný si zajistil dostatek podkladů k vydání rozhodnutí.
31. Mezi žalobce jakožto žadatele o mezinárodní ochranu a žalovaného je rozloženo břemeno důkazní. Prokazovat jednotlivá fakta je povinen primárně žalobce, přičemž žalovaný je povinen zajistit k dané žádosti maximální možné množství důkazů, jež jeho tvrzení vyvracejí či je podporují. V dané věci nebyla prokázána existence skutečností, jež má na mysli ust. § 12, 13, 14 či 14a zákona o azylu.
32. Námitka žalobce, že mu měl být udělen azyl podle § 12 písm. b) zákona o azylu, je nedůvodná. Mezi podmínky pro přiznání postavení uprchlíka dle § 12 zákona o azylu, patří mj. odůvodněný strach z pronásledování. Definice pronásledování je obsažena v § 2 odst. 4 zákona o azylu a pronásledováním se podle ní rozumí závažné porušení lidských práv, jakož i opatření působící psychický nátlak nebo jiná obdobná jednání anebo jednání, která ve svém souběhu dosahují intenzity pronásledování, pokud jsou prováděna, podporována nebo trpěna původci pronásledování. Tuto definici je třeba vykládat ve světle čl. 9 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2011/95/EU ze dne 13. 12. 2011 o normách, které musí splňovat státní příslušníci třetích zemí nebo osoby bez státní příslušnosti, aby mohli požívat mezinárodní ochrany, o jednotném statusu pro uprchlíky nebo osoby, které mají nárok na doplňkovou ochranu, a o obsahu poskytnuté ochrany (dále jen „kvalifikační směrnice“), dle níž lze za pronásledování považovat použití fyzického nebo psychického násilí. Svojí povahou nebo opakováním musí jít o jednání dostatečně závažné, aby představovalo vážné porušení základních lidských práv, zejména práv, od nichž se podle čl. 15 odst. 2 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (publ. pod č. 209/1992 Sb., dále je „Úmluva“) nelze odchýlit. Těmito právy jsou práva upravená v čl. 2, čl. 3, čl. 4 odst. 1 a čl. 7 Úmluvy, tedy právo na život, zákaz mučení, nelidského a ponižujícího zacházení, zákaz otroctví a nevolnictví a zákaz trestu bez zákona. Alternativně se může jednat o souběh různých opatření, včetně porušování lidských práv, který je dostatečně závažný k tomu, aby postihl jednotlivce podobným způsobem. Je tedy zřejmé, že

diskriminační opatření (v širokém slova smyslu) mohou být považována za pronásledování pouze tehdy, jestliže vzhledem k jejich intenzitě nebo četnosti představují zásadní zásah do základních lidských práv. Postižení jedince těmito akty musí být natolik vážné, že ho nelze vůbec tolerovat, neboť má existenciální charakter nebo zbavuje dotčenou osobu citelně její lidské důstojnosti. Pojem „odůvodněný strach“ vyjadřuje míru pravděpodobnosti, že žadatel o mezinárodní ochranu bude v případě návratu do země původu čelit pronásledování. Judikatura jej ztotožnila s testem přiměřené pravděpodobnosti (viz rozsudek NSS ze dne 26. 3. 2008, čj. 2 Azs 71/2006 – 82). Neznamená to, že pravděpodobnost, že nežádoucí důsledek nastane, musí být nutně vyšší než pravděpodobnost, že nenastane, nýbrž to, že k nežádoucím důsledkům v případech obdobných případu žadatele dochází natolik často, že s ním ten, jemuž takový následek hrozí, musí počítat jako s vcelku běžným jevem a nikoli jako s jevem výjimečným.

33. Žalobce v průběhu správního řízení vyjádřil obavu z hrozícího mu nebezpečí v souvislosti s hrozícím **pronásledováním v zemi původu spojeným s jeho vírou** Svědků Jehovových. K tomu soud konstatuje, že žalovaný si pro své závěry opatřil dostatek podkladů, za situace, kdy neměl pochybnosti o existenci tvrzené víře žalobce. Z podkladů, z nichž žalovaný vycházel, vyplynulo, že ač dosud nejsou Svědci J. ve Vietnamu registrováni, jako oficiální církve, tento statut jim vyhovuje, přičemž bylo zjištěno, že zastupitelským úřadům nejsou známy případy pronásledování či šikanování příznivců Svědků Jehovových a není evidován jediný případ jejich pronásledování z náboženských důvodů, byť nelze přehlédnout, že ve Vietnamu je snadné označit kohokoliv s odlišným názorem za hrozbu pro politickou stabilitu, pořádek či zneužívání demokratických svobod. Žalovaný se v té souvislosti zabýval mj. hodnocením zprávy Radia svobodná Evropa/Radia svoboda s tím, že zdůraznil, že ač tato řadí Vietnam mezi země, v nich jsou aktivity Svědků Jehovových zakázány, je tato zpráva obecná bez jakýchkoliv doprovodných informací, na rozdíl od velmi podrobné informace MZV ČR, z níž vycházel. Žalovaný zároveň odkázal na vietnamský zákon o vyznání a náboženství, z něhož vyplývá, že každý má právo projevovat a praktikovat své vyznání a náboženství. Žalovaný tak neshledal tvrzení žalobce týkající se jeho možného pronásledování v zemi původu z náboženských důvodů jako důvodná pro udělení azylu dle § 12 a § 14 zákona o azylu. Soud se s ohledem na výše uvedené se závěry žalovaného na stranách 10-11 napadeného rozhodnutí plně ztotožňuje a odkazuje na něj, neboť ani soud žalobcem tvrzený nežádoucí následek plynoucí z jeho víry neshledává odůvodněným.
34. Žalobce dále uvedl obavu plynoucí ze skutečnosti, že byl na území České republiky odsouzen pro drogový trestný čin a hrozí nebezpečí, že bude pro tyto skutky **stíhán i v zemi původu** s ohledem na to, že trest uložený žalobci v České republice je nepřiměřeně nízký v porovnání s tím, jaké tresty by mu byly uloženy v zemi původu, jejíž trestněprávní legislativa je k drogovým trestným činům velmi přísná. K posouzení důvodnosti této obavy si žalovaný opatřil dostatek důkazů, z nichž při svém rozhodnutí vycházel, naopak žalovaný neuvedl žádnou individualizovanou skutečnost, z níž by bylo možné dovodit, že hrozí v zemi původu trestní stíhání pro skutky, za něž byl již odsouzen v České republice, a uložení nepřiměřených trestů. Z informace Ministerstva zahraničních věcí, z níž žalobce svá tvrzení čerpal, nelze dovodit, že by ve významném počtu případů byli vietnamští občané po návratu do země původu znovu stíháni pro trestnou činnost, které se dopustili mimo území země původu a za niž již byli odsouzeni v zahraničí. Ze zprávy naopak plyne, že ačkoliv zásada „*ne bis in idem*“ není ve vietnamské trestní

legislativě výslovně zakotvena, bývá skutečnost, že obviněný byl již za svůj skutek odsouzen v jiném státě, vietnamskými soudy zohledněna a uvedená zásada je v praxi respektována jako nepsaná zvyklost. Velvyslanectví České republiky v Hanoji ani velvyslanectví jiných členských států Evropské unie doposud nezaznamenala případ, kdy by byl vietnamský občan odsouzený za trestný čin v zahraničí znovu pro stejný skutek souzen ve Vietnamu. Informace pouze obecně připouští, že není možné zcela vyloučit, že by vietnamská prokuratura mohla požadovat uložení dodatečného trestu, pokud by byla toho názoru, že trest uložený zahraničním soudem je nepřiměřeně nízký. Z informace dále plyne, že orgány země původu nemají šanci zjistit, že navrátilivší se žadatel o mezinárodní ochranu byl v zahraničí odsouzen pro trestný čin, odsouzení se neneviduje v rejstříku trestů. Z výše uvedené zprávy o zemi původu tedy nelze dovodit přiměřenou pravděpodobnost, že by žalobce byl po návratu do země původu trestně stíhán pro skutky, za něž byl potrestán již českými soudy, natož že by mu byl uložen nepřiměřený trest. Soud se proto ztotožnil se závěrem žalovaného, že ani toto tvrzení žalobce nenaplnuje pojmy odůvodněný strach z pronásledování.

35. K nesouhlasu žalobce se závěrem žalovaného, že důvodem žádosti o mezinárodní ochranu je **snaha legalizovat další pobyt** v ČR poté, co byl zrušen v důsledku jeho trestné činnosti jeho dlouhodobý pobyt na území ČR, soud uvádí, že se s tímto závěrem žalovaného, jenž je mj. opřen o výslovné vyjádření žalobce k podané žádosti o mezinárodní ochranu i prokázaný skutkový stav, ztotožňuje. Z vyjádření žalobce vyplývá, že se rozhodl o mezinárodní ochranu požádat po propuštění z výkonu trestu, neboť jeho cílem je zůstat v ČR. V té souvislosti považuje soud za potřebné uvést, že napadené rozhodnutí žalovaného samo o sobě nevylučuje pobyt žalobců na území ČR, avšak tuto otázku je třeba řešit dle zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR, ve znění pozdějších předpisů.
36. Námitku žalobce, že žalovaný pochybil, pokud mu neudělil **humanitární azyl** dle § 14 zákona o azylu, neshledal soud důvodnou, neboť ze spisového materiálu vyplývá, že žalobce o azyl požádal zejména proto, že se obává komplikací v zemi původu spojenými s jeho vírou a sympatiemi k Svědkům J. a jeho odsouzení za výše uvedený trestný čin, jenž je ve Vietnamu postihován přísněji. V daném případě soud vycházel z rozhodnutí NSS ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 36/2005-48, v němž je uvedeno, že „správní orgán uděluje humanitární azyl (§ 14 zákona o azylu) v mezích svého správního uvážení; na udělení této formy azylu nemá žadatel subjektivní právo. Rozhodnutí o neudělení humanitárního azylu není sice vyloučeno ze soudního přezkoumání, ale soud se rozhodnutím může zabývat jen v omezeném rozsahu, totiž z hlediska posouzení, zda v řízení nedošlo k vadám, které mohly mít za následek nezákonné rozhodnutí (§ 78 odst. 1 s.ř.s.), tedy z hlediska dodržení práva na spravedlivý proces.“ Dále soud poukazuje na rozhodnutí NSS ze dne 19. 7. 2004, č. j. 5 Azs 105/2004-72, v němž je uvedeno, že „ust. § 14 zákona o azylu je kombinací neurčitého právního pojmu a správního uvážení, kdy neurčitým právním pojmem je *"případ zvláštního zřetele hodný"* a vlastní rozhodnutí správního orgánu vyjádřené slovy *"lze udělit humanitární azyl"* představuje správní uvážení.“ Ze správního spisu vyplynulo, že žalovaný zkoumal, zda v případě žalobce nebyly dány důvody pro udělení humanitárního azylu, a dospěl k závěru, že tomu tak není. Udělení humanitárního azylu spočívá na volné úvaze příslušného správního orgánu a rozhodnutí o něm přezkoumává soud pouze v omezeném rozsahu. Žalovaný řádně zjistil a posoudil jak osobní situaci žalobce, tak i stav v jeho zemi, a pokud sám z toho nedovodil důvody pro udělení humanitárního azylu, je takové rozhodnutí v jeho pravomoci. Žalobce se s touto otázkou zaobíral na str. 12 a 13

napadeného rozhodnutí, kde vzal rovněž v potaz jím veškeré zjištěné informace stejně jako žalobcem tvrzené skutečnosti, které by mohly mít vliv na posouzení této otázky, avšak po jejich vyhodnocení dospěl k závěru, že je nelze podřadit pod tento azylový důvod. Soud tedy přezkoumal námitku žalobce a neshledal ji důvodnou, neboť žalobce se jasně a srozumitelně s důvodem, pro něž nebylo možno žalobci humanitární azyl udělit, vypořádal.

37. Ohledně námitky spočívající v **neudělení doplňkové ochrany** dle § 15a odst. 1 písm. b) zákona o azylu, soud uvádí, že žalovaný nebyl povinen, s ohledem na aplikační přednost tohoto ustanovení, zabývat se důvody, zda jsou v případě žalobce splněny podmínky pro udělení doplňkové ochrany dle § 14a zákona o azylu. K tomu soud odkazuje na rozsudek NSS ze dne 7. 9. 2010, č. j. 4 Azs 60/2007 – 119 *„Jestliže v průběhu řízení o udělení mezinárodní ochrany bude zjištěn některý z důvodů uvedených v § 15 nebo § 15a zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (důvody vylučující udělení mezinárodní ochrany), rozhodne Ministerstvo vnitra o neudělení mezinárodní ochrany; není dále povinno zjišťovat případnou existenci důvodů uvedených v § 12 (důvody udělení azylu) nebo § 14a (udělení doplňkové ochrany) uvedeného zákona.“*
38. Námitku žalobce týkající se aplikace § 15a odst. 1 písm. b) zákona o azylu, shledal soud rovněž nedůvodnou. Soud souhlasí s žalobcem, co se týče absence definice pojmu **„vážený zločin“** a s tím související povinností žalovaného řádně a jasně se s tímto problémem vypořádat. S hodnocením trestného činu, jehož se žalobce dopustil, a za nějž byl pravomocně odsouzen, se soud plně ztotožňuje. Žalovaný se s povinností vyložit pojem „závažný zločin“ vypořádal velice podrobně a bez ponechání prostoru k pochybám o důvodnosti aplikace § 15a odst. 1 písm. b) zákona o azylu. Žalovaný v napadeném rozhodnutí rovněž přdestřel vnímání § 15a v kontextu mezinárodního práva a zásad a cílů Organizace spojených národů. Námitku žalobce, že žalovaný evidentně nepoměřoval individuální trestný čin, jehož se žalobce dopustil, ale přistoupil k němu formálně a kategoricky jako k jakémukoli jinému drogovému deliktu, se soud neztotožňuje. Stejně tak se soud neztotožňuje s tvrzením žalobce, že se dopustil trestného činu pouze ve formě pomoci, kdy spoluobžalovaným pomáhal zejména s tlumočením do českého jazyka a přímo se výroby či nakládání s omamnými látkami neúčastnil. Z rozhodnutí, jež bylo v souvislosti s trestnou činností žalobce vydáno, totiž vyplývá, že žalobce byl naopak velmi aktivní, jeho činnost rozhodně nespočívala pouze v tlumočení, jak je uvedeno výše. Žalovaný vymezil pojem „vážený zločin“ dle § 15a zákona o azylu v souvislosti s § 14 odst. 1 trestního zákoníku a v té souvislosti odkázal na judikaturu NSS v kontextu kvalifikační směrnice i Úmluvy o právním postavení uprchlíků a odůvodnění rozhodnutí, jímž byl žalobce za uvedené trestné činy odsouzen. Žalovaný dále vyhodnotil míru společenské škodlivosti trestné činnosti, jíž se žalobce dopustil a zabýval se vnímáním tzv. drogové kriminality v rámci mezinárodních úmluv, které výrobu drog obecně kvalifikují taktéž jako závažné protiprávní jednání. Soud proto považuje odůvodnění žalovaného za naprosto dostatečné a přezkoumatelné; žalovaný dostal své povinnosti posuzovat pojem „závažný zločin“ ve smyslu § 15a odst. 1 písm. b) zákona o azylu v širších souvislostech, při zhodnocení více faktorů, jak mu ukládá zákon, mezinárodními úmluvy i judikatura.
39. Napadené rozhodnutí není v rozporu s mezinárodními závazky dle čl. 8 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Evropská úmluva“), neboť samotná nutnost vycestování žalobce při neudělení žádné z forem mezinárodní ochrany za situace, kdy mu nesvědčí žádný jiný důvod k zákonnému pobytu na území ČR, mu neznemožňuje, aby si po návratu do země původu požádal o některou z možných forem povolení k

pobytu na území ČR dle zákona č. 326/1999 Sb. zákona o pobytu cizinců na území ČR a po splnění podmínek uvedených v tomto zákoně by měl možnost získat status osoby zákonně pobývající na území ČR. K tomu soud dále odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 3. 2015, č. j. 3 Azs 259/2014 – 26 „Zároveň je třeba připomenout závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 11. 2008, č. j. 5 Azs 46/2008 - 71, v němž tento soud v zásadě uvedl, že k zásahu do rodinného a soukromého života může obvykle dojít teprve v případě správního vyhoštění, s nímž je spojena i doba znemožňující cizinci vstup na území České republiky. Právě dlouhodobý zákaz pobytu totiž může v některých konkrétních případech dosáhnout intenzity nepřiměřeného zásahu do soukromého a rodinného života. Naopak neudělení některé z forem mezinárodní ochrany většinou neznámá, že by cizinec nemohl na území České republiky po delší dobu pobývat, a má tudíž možnost příslušné povolení k pobytu opět získat a do České republiky se prakticky obratem vrátit. Zpravidla tak neudělení mezinárodní ochrany nebude znamenat tak významný zásah do rodinného a soukromého života, aby bylo možné uvažovat o rozporu s čl. 8 Úmluvy.“ Soud připouští možný zásah, avšak nikoliv do té míry, který by byl v rozporu s čl. 8 Evropské úmluvy, neboť je zřejmé, že žalobce nemohl svůj soukromí život rozvíjet ani po dobu výkonu trestu odnětí svobody za úmyslný trestný čin.

40. Soud proto s ohledem na shora uvedené konstatuje, že v řízení před žalovaným nedošlo k žádným vadám řízení a jeho rozhodnutí je zákonné, neboť žalobce neprokázal existenci skutečností svědčících o tom, že došlo, či by potenciálně mohlo dojít, k zásahu do jeho lidských práv, přičemž žalovaný si opatřil dostatek potřebných podkladů pro své rozhodnutí, jež následně řádně odůvodnil. Soud proto žalobu v souladu s ust. § 76 odst. 7 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.

VII.

Náklady řízení

41. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 věta první s. ř. s., kdy by na náhradu nákladů řízení měla právo žalovaný, jenž měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, ani nepožadoval jakoukoli jejich náhradu, proto nebyla náhrada nákladů žádnému z účastníků řízení přiznána.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň 6. 9. 2021

Mgr. Jaroslava Křivánková v.r.
samosoudkyně

